

Kategoria: Komunikacja i Transport

Opublikowano: środa, 30, wrzesień 2026 12:27

Mateusz Jabłoński

Odsłony: 219

Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z dnia 11 sierpnia 2026 r. (sygn. akt II GSK 806/26) oddalił skargę kasacyjną ukraińskiej spółki od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z dnia 16 października 2025 r. (sygn. akt III SA/Lu 351/25) utrzymującego w mocy karę pieniężną w wysokości 12 000 zł nałożoną za wykonywanie międzynarodowego przewozu drogowego bez posiadania w pojeździe wymaganego zezwolenia.

W dniu 9 marca 2024 r. spółka z siedzibą na Ukrainie wykonywała przewóz ładunku w postaci paliwa do silników odrzutowych A-I UN 1863 w ilości 25 004 kg. Organy administracji publicznej – Naczelnik Lubelskiego Urzędu Celno-Skarbowego w Białej Podlaskiej, a następnie Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w Lublinie zakwalifikowały ten przewóz jako niezarobkowy międzynarodowy przewóz drogowy rzeczy (przewóz na potrzeby własne), wymagający zezwolenia ministra właściwego do spraw transportu na podstawie art. 28 ust. 1 ustawy o transporcie drogowym. Za wykonywanie tego przewozu bez posiadania w pojeździe wymaganego zezwolenia na spółkę nałożono karę pieniężną w wysokości 12 000 zł. Spółka nie zgodziła się z tym rozstrzygnięciem i zaskarżyła je do sądu administracyjnego, a po oddaleniu skargi przez WSA w Lublinie wniosła skargę kasacyjną do NSA.

Spółka w skardze kasacyjnej podniosła cztery zarzuty. Po pierwsze, wskazywała na wadę nieważności decyzji, twierdząc, że nie została ona skierowana do spółki jako strony, lecz do „przewoźnika drogowego”, a przez to była trwale niewykonalna. Ponadto, zarzuciła sądowi I instancji naruszenie przepisów postępowania poprzez błędne ustalenie, że wykonywała przewóz na potrzeby własne, podczas gdy jej zdaniem był to przewóz wykonywany zarobkowo, a charakter stosunku zobowiązaniowego z kontrahentami należało ustalić na podstawie przedłożonych umów. Spółka zarzuciła również WSA naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię pojęcia „przewozu drogowego towarów wykonywanego zarobkowo” na gruncie umowy między Unią Europejską a Ukrainą w sprawie transportu drogowego towarów z dnia 29 czerwca 2022 r.

NSA uznał wszystkie zarzuty za niezasadne.

Odnosząc się do zarzutu nieważności, Sąd wyjaśnił, że podstawa z art. 156 § 1 pkt 4 k.p.a. odnosi się do decyzji skierowanej do osoby niebędącej stroną w rozumieniu art. 28 k.p.a. Stroną natomiast jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie. Przedmiot sprawy oraz zakres postępowania wyjaśniającego wyznaczały normy prawa materialnego – w tym przypadku art. 28 ust. 1 u.t.d. Skoro więc to spółka wykonywała przewóz i to jej obowiązkowi dotyczyło postępowanie, decyzja została skierowana do właściwej strony. Nie była też niewykonalna w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 5 k.p.a., ponieważ niewykonalność w tym przepisie oznacza niemożność wykonania decyzji z przyczyn prawnych lub faktycznych istniejącą już w dacie jej wydania, co w sprawie nie zaistniało.

Kluczowe znaczenie miała wykładnia art. 4 pkt 4 u.t.d., definiującego niezarobkowy przewóz drogowy, czyli przewóz na potrzeby własne. Zgodnie z lit. c) tego przepisu, w przypadku przejazdu pojazdu załadowanego warunkiem uznania przewozu za wykonywany na potrzeby własne jest między innymi to, iż rzeczy przewożone są własnością przedsiębiorcy. Ustalenia faktyczne wykazały, że paliwo stanowiło własność spółki (co wynikało z faktury z dnia 7 marca 2024 r., warunków dostawy FCA oraz zgłoszenia celnego z dnia 8 marca 2024 r.), a przedmiotem głównej działalności spółki jest działalność pośredników w handlu paliwami oraz sprzedaż hurtowa. Rzeczone konkluzje były wystarczające do zakwalifikowania przewozu jako niezarobkowego przewozu na potrzeby własne. Wobec tego zbędne było prowadzenie dalszych ustaleń co do charakteru stosunku zobowiązaniowego z kontrahentami, tym bardziej, że spółka nie wskazała konkretnych postanowień umów, które miałyby mieć istotne znaczenie w sprawie.

Kategoria: Komunikacja i Transport

Opublikowano: środa, 30, wrzesień 2026 12:27

Mateusz Jabłoński

Odsłony: 219

NSA uznał również za nieskuteczny zarzut błędnej wykładni umowy między Unią Europejską a Ukrainą z dnia 29 czerwca 2022 r. Sąd zwrócił uwagę, że w uzasadnieniu skargi kasacyjnej regulacja ta nie została nawet przywołana, a strona nie podjęła merytorycznej polemiki ze stanowiskiem Sądu I instancji, zgodnie z którym umowa ta dotyczy wyłącznie przewoźników drogowych wykonujących zarobkowo przewozy towarów, przy czym cel handlowy transportu jest zdeterminowany definicją „przewoźnika drogowego towarów” z art. 3 pkt 2 umowy. Za nieprzydatną Sąd uznał także argumentację opartą na rozporządzeniu nr 561/2006 oraz rozporządzeniu nr 1071/2009, wskazując, że strona nie wyjaśniła przesłanek ich stosowania dla rekonstrukcji postanowień wskazanej umowy, a przedmiot i cele tych rozporządzeń są inne (odpowiednio: czas prowadzenia pojazdu, przerwy i odpoczynek kierowców oraz dostęp do zawodu przewoźnika drogowego). Wyrok jest prawomocny.

Wyrok NSA z 11 sierpnia 2026 r. (sygn. II GSK 806/26)

Źródło: orzeczenia.nsa.gov.pl